

Όρατο και διδακτικώτατο είναι κι αυτό το κομματι από το έργο του κ. Καλλιμάχου :

«Ανάμφισβότως θα ήτο προβληματικός αν όχι παντάπασιν αδύνατος ο έκχριστιανισμός των Σλαύων κατά την 9' εκατονταετηρίδα, εάν επί τούτων εγένετο χρήση της ελληνικής γλώσσας του Ευαγγελίου, της γλώσσας των λογίων βυζαντινών, ήτις και δι'αυτόν τόν ελληνικόν λαόν, δια τα 99 0)θ δηλονότι του έθνους, κατέστη ονοσι ταταρχευμένη γλώσσα, μέχρι τσοσούτου βαθμού, ώστε δύο εύκλειες αντίπροσωποι του μεσαιωνικού ήμων βίου και πρόδρομοι της έθνικης αναγεννήσεως, Ευστάθιος ο Θεσσαλονική και ο τούτου μαθητής, ο Μητροπολίτης Αθηνών Μιχαήλ ο Ακομινάτος, αδημονούσιν διε το ποίμνιον αυτών μέχρι τσοσούτης διετέλει πνευματικής καταπτώσεως, ώστε ήδυνάται να έννοήση την γλώσσαν αυτών».

Μήπως σήμερα δε γίνεται το ίδιο με τους ιεροκήρυκες, που μιλάνε ώρες κι ώρες χωρίς να τους νοιώθω κανέναν :

Περιττές όμως οι τέτοιες συζητήσεις. Τι τους θέλουμε τους Σλαύους του 9' αιώνα, σαν έχουμε τους Έλληνες τον Κ' που καθώς απόδειξε τετραγωνικώτατα ο κ. Χ. Αντρεάδης στα τελευταία άρθρα του για τους «Έλληνες της Ρωσίας» όσο πάνε κ' έκρωσαίζονται αφού τα σκολιά μας κ' εκεί, καθώς κ' εδώ, είναι έτσι φκιασμένα ώστε τα παιδιά να σπουδάζου ν την αρχαία και την καθαρεύουσα και να μιλάνε τα Ρωσικά ;

Εμείς με τα σχολαστικά στενοκεφαλά μας χάνουμε και στη Ρωσία και στη Μακεδονία και παντού Ρωμιούς κάθε μέρα, κι αυτοί οι άλιθιροι καθούνται και μας κοπώνανε πώς δεν κατορθώσαμε τους Σλαύους να τους κάνουμε Ρωμιούς !!!

ΒΓΗΚΕ ΣΕ ΒΙΒΛΙΟ
ΤΟΥ ΛΟΓΓΟΥ
ΔΑΦΝΗΣ ΚΑΙ ΧΛΟΗ
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΗΛΙΑ Π. ΒΟΥΤΣΙΕΡΙΑΝ

Πουλιέται χαρτοδεμένο 2 δραχμές, (Για το Έξωτερικό Φρ. χρ. 2) στο γραφείο του «Νουμά» και στο Βιβλιοπωλείο της «Εστίας».

ΨΥΧΑΡΗ

ΖΩΗ ΚΙ ΑΓΑΠΗ ΣΤΗ ΜΟΝΑΞΙΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΕΝΟΣ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟΥ ΡΩΜΠΙΝΣΩΝΑ *

Έβγαλε τη φορεσιά του, την άπλωσε στο βράχο, και πρόσηνε, το κύμα ν' άνεβη, να του δροσίση το κορμί του το φλογερό.

Ανέβαινε το κύμα, κατέβαινε όμως η Μυριέλλα στην άκρογιαλιά.

Η Μυριέλλα είτανε συνηθισμένη να βλέπη το Γιάννη κάθε πρωί. Ο Γιάννης δέν κοιμότανε πια στη σπηλιά του, από το βράδυ εκείνο που άντάμωσαν την κατσίκια, στεκόμενη κατόντικρύ τους στο βουνό. Γιατί τάχα ; Μήπως την άπόφευγε ; Διόλου. Μήπως τη φοβότανε ; Μήτε. Ως τόσο πλάγιαζε στ'ης Μυριέλλας τα παρκμερί, να νάθελε να την προστατέψη, ή σα να ντρεπότανε, άθωπος άστος να κοιτέται με ζωο. Έτσι λοιπόν η Μυριέλλα, σαν ζυπουόσε, έβγαινε από το καρδί της, πήγαινε ως την τριγυρισιά εκεί κάτου, που της είχε φτιαξεί ο Γιάννης με δέντρα και με πέτρες, του έλεγε μάν καλημέρα.

Εκείνο το πρωί, σα δέν τον είδε, άπάρησε τράβηξε πρώτα στη σπηλιά του ή κατσίκια, μόνη της, ξεπλωμένη κατά γης. Η Μυριέλλα γύρισε γλήγορα πίσω προς τα σκολιά. Ρώτηξε. Δηλαδή, βαστούσε στο χέρι ένκ φύλλινο καπέλλο που έβαζε ο Γιάννης, τους τώδειχνε, για να της δείξουνε και δάφτα από τη μυρουδιά. Τα σκολιά κουνούσαν την ούρά τους δέν κοιτάζαν όμως πουθενά, για πουθενά δέν ξεκινούσανε θα πή δέν ήξεραν ένα μονάχα έκανε να πάη κατά τη δρομιά του καρδιού. Το δικό της είτανε, το μικράκι.

Τάφησε η Μυριέλλα κ' έτρεξε μοναχή της, γιατί κάτι συλλογίστηκε. Ανέβηκε άνεμοπόδρα στην πλαγινή της την κορρούλα, που είταν ύψωμα άκμποςο, να τηράξη. Τι λές ; Μπας και να το στοχάστηκε ο Γιάννης πώς από κει άπάνω φαίνεται η άκρογιαλιά ; Δέν τον έβγαλε το μάτι της καθαφτό, με κάτι θα υποψιάστηκε, γιατί χαμογέλασε το έξυπνο το παιδί.

— «Όρα να κάνω μπάνιο».

Κοίταξε τα φύλλα 96, 97, 98, 99, 100, 101, 102, 103, 104, 105, 106, 107, 108, 109 και 110

Αλλάξε, φόρεσε φιλό ποικμισάκι, από κείνα που έφτειανε άπατή της, έβαλε από πάνω χοντρό παννί, ένα είδος σάκκο που τη σκέπαζε από την κορφή, στα νύχια. Έλεγε να τον τσακώση, να του μάθη να κρύβεται δίχως να την καλημερίξη.

Ο Γιάννης δέν την έννοιωσε, όντας ζύγωσε, καθισμένος σαν που είτανε πα στο βράχο του. Αλήθεια που το νερό του έλουζε τώρα τα γόνατα, κ' η Μυριέλλα, που είχε πετάξει στον άμμο το χοντρόπαννο, άγάλια άγάλια μπηκε στη θάλασσα πορπατώντας ίσια με κει, πίσω από τη ράχη του. Και σαν κατάλαβε, με το συμπάθειο, πώς ο φίλος είτανε ταίσιδο, δε φάνηκε να τρώμαζε, με είπε μέσα της πώς θα τονε μαλλώση. Γιατί όμως να μίν τονε μαλλώση άμέσως, τώρα πκρά να σωπάση και να προχωρήση πκρέκει κρουά ; Τι να την έσπρωξε ; Η περιέργεια ; Μπορεί. Τώρα τον άγκαπούσε, τον είχε φίλο της και της άρεζε τον έβρισκε μάλιστα και νόστιμο κι όμορφο παλληκάρι, όχι σαν πρώτα στην άμμουδούλα. Μπορεί πάλι και να γύρεθε μόνο και μόνο να τον ξεφρισόση. Ποιάς γνωρίζει τις γυναίκες—και τα κορίτσια ; Μαργιόλινο καλό παιδί. Έπαιξε χωράτθε. Ίσως και θα θύμωνε, αν το παρκάνες. Μαζί της ποτέ δέν ήξερες. Μα να, τέτοια έλεγε δά κι ο Γιάννης, στο βράχο του, προτου φανη του λόγου της.

Βρέθηκε άξαφνα πλάγι του, με το κεφαλάκι της μισογυρισμένο, και του είπε γελαστά.

— «Τι καμώματα είναι τούτα και τί τρόπος, να κάθεται σαν που κάθεται ; Γλήγορα γλήγορα μέσα και κολύμπι !»

Και λέγοντάς το γοργά, έπεσε κι άρχισε να κολυμπάη. Έννοιέται πώς την πρόφταξε άμέσως. Κολύμπασαν άντάμα τώρα κ' οι δύο τους. Είτανε ώραία. Όσα στεφάνια κι αν είχε βαλει γύρο της, έλαμπε το δέρμα της το διάφανο στο λιπό το ποικμισάκι. Ο Γιάννης κολυμπούσε σιμά σιμά της.

— «Μυριέλλα, δε μου δίνεις και στη θάλασσα ένα φιλί ;»

ώρα. Τι σκέψες πέρασαν από το νου μου κείνη την ώρα, που να στις πώ. Σε λίγο με φώναξε ο Αποστόλης. Πήγα σιμά τους. Η Χρυσουγή μελαχολικιά. Με βιά άνοιγε το στόμα της να πει καμιά λέξη, όχι σε μένα, στον άντρα της και στον περβολάρη. Έμένα μου κουβέντιάζε με τις ματιές της που μουρίχνε που και που, γιομάτες πόνο και παράπονο.

Σαν ήτανε να φύγω, μουσφιξε δυνατά το χέρι και μουπε σιγανά και γρήγορα :

— Αύριο το πρωί νάρθεισ δίχως άλλο σπίτι. Θάμαι μοναχή μου. Έχω να σου πώ κάτι σπουδαίο !...

Της το άποσχέθηκα, με ο τρόπος που μου το είπε, με τρώμαξε. Εκείνο μάλιστα το θ έ μ α ι μ ο ν α χ ή μ ο υ το είπε άργά άργά, συλλαβή συλλαβή, να πες, έτσι για να το προσέξω, για να μου κάνει έντύπωση.

Σ' όλο το δρόμο, όσο να πάω σπίτι μου, τα λόγια αυτά κουνούσαν σε' αυτιά μου εθάμαι μοναχή μου. Έχω να σου πώ κάτι σπουδαίο... Μά τι νάμαι αυτό το σπουδαίο ; θαρρώ πώς το ξέρω. Καλύτερα όμως να μη μου το πες, καλύτερα να μην τάκούσω από το στόμα σου. Καλύτερα να μένει θαμένο στην καρδιά σου, όπως μένει και στη δική μου, καιρό τώρα.

Που να κοιμηθώ ! Η κάμαρά μου με σταναχωρούσε. Άνοιξα διάπλατα τα παράθυρα. Έβρε ή δροσιά της θάλασσας

κ' οι άχτιδες του φαγγαριού να με συντροφιάσουν. Με σταναχωρούσαν κι αυτές. Δέν ήθελα συντροφιά. Ηθελα μοναξιά κείνη τη νύχτα.

Πήγα να ξανακλείσω το παράθυρο. Κοίταξα κάτω στο λιμάνι. Είδα τη μπρατσέρα του Γιάννη Ντούνια που έάφευγε τα ξημερώματα για τον Περαία. Ήταν φίλος μου ο καπετάν Γιάννης κι αν τούλεγα, με χαρά θα μ' έπαιρνε μαζί του. Δέν το πολυσκέφτηκα. Τάπορσισα στη στιγμή. Το μωρό παιδί έγινε άντρας, άπόχτησε θέληση. Ναί, θα φύγω το πρωί με τη μπρατσέρα του Ντούνια δίχως να με νοιώσει κανέναν, φώναξα.

Είχανε περάσει τα μεσάνυχτα. Έκλεισα τα παραθύρια, άναψα το κερι και κάθησα στο μικρό μου τραπέζακι να γράψω. Κόλλες και κόλλες χαρτί χάλασα και στο τέλος, ύστερ' από ώρα, είδα κ' έπαθα να γράψω τα λίγ' αυτά λόγια σ' ένα φύλλο χαρτιού, το τελευταίο :

«Χρυσουγή μου,

«Η χτεςινή βραδιά ήτανε η τελευταία εύτυχισμένη άβραδιά που πέρασα μαζί σου. Δω και μπρός θα πασκίω ανά μη σε ξαναδω και να μη σου ξαναγράψω. Μη μου ζητησεις τα λόγια. Δε θα στον πώ. Έτσι έ π ρ ε π ε να εγίνε κ' έτσι γίνεται.»

Τίποτ' άλλο. Πήγα και ξύπνησα τη μάνα μου. Ξέρεις, μάνα, θα φύγω σε μια δυό ώρες για τον Περαία με τη μπρατσέρα του Ντούνια. Ξαφνιάστηκε η γριά. Δέν

ήθελε να το πιστέψει. Στο τέλος, αφού της δικαιόλογησα όπως μπόρεσα το φέρισμό μου, το παραδέχτηκε. Τι να κάνει ; Της είπα να δώσει κι αυτό το γραμματάκι το πουρνό στη Χρυσουγή, στα χέρια της. Ξέρεις, μάνα, μια παραγγελιά μουδωκε ψες βράδυ για την Αθήνα και δε θέλει να το μάθει ο άντρας της. Η καφερούλα η γριά το δέχτηκε κι αυτό. Αφού της τώλεγε ο γιόκος της, έτσι θάτανε.

Πριν καλοξημερώσει, η μπρατσέρα του Γιάννη Ντούνια σαλπάρισε, έκανε παννιά, κ' εγώ μέσα. Για σου, Χρυσουγή μου, και να μη μ' άλτημονας ! είπα σιγανά, από μέσα μου, την ώρα που κινούσαμε, κοιτάζοντας κατά το μέρος πουπεφτε το σπίτι της.

Τάγεράκι στην αρχή μάς βόηθησε και βγήκαμε μια χαρά απ' το λιμάνι. Πιδ έξω πέσαμε στη μπουνάτσα. Πήχτρα η θάλασσα και πιάσαμε τα κουριά.

— Μ' αυτό τον καιρό, είπε ο καπετάν Γιάννης, παρπατώντας το τιμόνι από τα χέρια του, πέντε μέρες θα κάνουμε να δούμε Περαία !

Η μπουνάτσα δε βάσταξε. Φύσηξε. Καλύτερα να μη φυσούσε, γιατί ο καιρός γύρισε άντρα, πουνέντης λυσασμένος, και μάς άνάγκαζε να βολτατζάρουμε, να όργώνουμε τη θάλασσα, καταπώς έλεγαν κ' οι ναύτες.

Το κακό όσο πήγαινε και δυνάμωνε. Φουρτούνα φοβερή, βουνά τα κύματα, όσο που άναγκαστήκαμε να ποδίσουμε κι άντις να τραβήξουμε για τον Περαία, να γυρίσουμε

Από τώρα της το κορμί, σαν κλωστούλες μεταξένιες, λές κ' έρχόντανε, λές και φέγγανε κάτι ψιλές ολόχρυσες άχτιδες, λές κι απόβγαίνε κάποιο ξαθόγλυκο, ήμερο φως, που έπαιζε και κρυβότανε ανάμεσα στους ίσκιους και τις άσπριλες της σάρκας της μυρωμένης. Στις μέρες του καλοκαιριού τις πιο λαμπερές, ένας άπεραντος σιτόσπαρτος κάμπος, στάχια γιομάτος και ζωή, δίπλα στο πλάσμα το μικρούλο πουΐτανε πλαγιασμένη στην κορφούλα, θάμοιζε τιποτένιος, δε θα είχε μήτε μεγαλειό μήτε φεργουλιό όση έδειχνε το χνούδι φως εκείνο το μισόσκιπο, ήλιος και πλάση μαζί, μήτρα του κόσμου.

Αξαφνα, εκεί που ήσυχαζε ή Μυριέλλα, φάνηκε ο Γιάννης. Άνοιξε τα βλέφαρά της κι ανάρτελε τώ ματιών της ή άβγούλα ή γαληνή. Ο Γιάννης κατέβαινε από το βουνό, από τη βοριανή τη βουνοσειρά μάλιστα, όπου είχε περάσει τη νύχτα στο κυνήγι, γιατί ως και γι' άφτόνε δύσκολο είτανε να κυνηγήση τη μέρα με την κάψα. Θήρεψε άγριογίδα, που το πλεδροδάρισε με πέτρα, και της τήρεψε. Κάθισε πλάγι της και της δηγήθηκε τα καθέκαστα, δηλαδή τα ίδια πάντα, και τήξερε άπ' όξω ή Μυριέλλα, δυό χρόνια τώρα που καθότανε στο Νησί με το Γιάννη. Καιρός πιά που είχανε σωθή και παρασωθή όσα φαγώσιμα βρήκε τότες στο καράβι. Έμαθε γλήγορα ή Μυριέλλα να τρώη ό τι έτρωγε κι ο φίλος της, φρούττα χιλίων ειδών, καλαμπόκια, που είτανε τώ ψωμί τους, κάτι πολύ δυναμωτικά και γουστερά χόρτα, που βγαίνουνε στη Μασατιέρα, κραδίδες, άπό τις πελώριες έκείνες, που ώμές είναι περίφημες, άστακούς, ψάκια, φώκια ή φαρόσκυλα, σαν έπιανε ο Γιάννης, άχελώνες πληθος με τάβγα τους, και κατσίκες, όταν είχαν όρεξη για λίγο κρέας. Τόψηναν ή δεν τόψηναν, όπως λάχαινε. Δηλαδή φωτιά είχανε, άμα θέλανε φωτιά κανείς έκκολα και με σωρό συστήματα γνωστά σ' όλους τους μοναξιώτες, είτε με πέτρες, είτε καθώς το συνηθίζουν οι άγριοι, με δυό ξύλα που τα τρυπάς το ένα στάλλο, και τα γυρίζεις γοργά γοργά ως που να πιάση, είτε και με το γουαλί του Γιάννη, που άφτό πιά δεν το χωρίζοτανε. Θεός φυλάξη νάψηρη πουθενά το κανοκιάλι του! Μα έσθινε κάποτες ή φωτιά, και βαριούτανε νανάψουνε. Τότες ψήνανε λιγάκι το κρέας στον ήλιο καλός τρόπος και τούτος, μάλιστα δά στην Μασατιέρα.

Έτσι τοιμάζουσαν και τώρα ή Μυριέλλα να το ψήση. Άφου σηκώθηκε λοιπόν και φίλησε το Γιάννη χαδεφτεκά, για το πεακίσι, πήγαίνε να κατεβή αντίκρου, στο καράβι. Μα ο Γιάννης είτανε σαν άποσταμένος άπό το κυνήγι το νυχτερνό και γύρεβε ανάπαψη.

—Μή νοιάζεσαι, λείε. Έγώ φρόντισα. Τάρησα όπου πρέπει. Άμα μεσουρανίση, πώς και το σηκώνεις. Κάθου τώρα έδω, κι άφου τον τζάκισες του λόγου σου, όριστε κλαδί με τα φύλλα του, να μ' άεριζης όσο κοιμούμαι, κ έπειτα με ξυπνάς.

Ο Γιάννης κ' ή Μυριέλλα δε μάλλοναν ποτέ τους. Το χατίρι του να του χαλάση; Έκαμε λοιπόν όπως της είπε. Έπεσε ο Γιάννης και πήρε άφτη τα φύλλα, να του όροσιζή το πρόσωπο, κινώντας το κλαδί.

Όρατός είταν ο Γιάννης και τον καμάρωνε ή Μυριέλλα. Δε θα πή όμως πώς μήτε άφτός, σα ζύγωσε, μήτε άφτη, σαν τον κοίταζε τώρα, βάζανε τίποτις με το νου τους. Με τα φαγώσιμα του καραβιού, είχανε σωθή και τα παννιά και τα βούχα. Να φορη φύλλα, να φτειάνη φουστανάκια κάθε τόσο, γλήγορα το βαρέθηκε ή Μυριέλλα. Έπειτα, κι άπό ποιόνε να κρύβουσανε στη μοναξιά; Είχνε συνηθίσει κ' οι δυό τους γυμνοί. Μήτε προσέχανε πιά. Με τη ζέστη μάλιστα, τί φυσικώτερο; Τόσο φυσικό, που άφου άφρισε λίγη ώρα τον καλό της, το χεράκι της έγινε πιο άργό, σταμάτησε άγάλια, έπαισε και βασιλεύσαν τα ματάκια της,

σαν του Γιάννη τα μάτια. Κοιμούσαν άφτός, κοιμούσαν και κείνη. Είναι ή άγάπη όλη άπομίμηση παντοτεινή.

Κοίτουσαν έτσι κ' οι δυό τους στον ίσκιό της κορφούλας, ήσυχοι και στον ύπνο τους άδερφομένοι. Βέβαια πώς άπό τη στιγμή εκείνη, που πλκιάσανε άντάμα στην πρώτη του καραβιού, βέβαια πώς χρηήκανε πολλές φορές, βέβαια πώς χείρουσαν άκόμκ την άγάπη, μ' όλη τη δύναμη της νιότης. Η θάλασσα, όταν τάνεμι τη γλυκοχαδέβει, δεν έχει μουρμουρητό πιο χαριτωμένο άπό τα μουρμουρητά της καρδιάς τους, που τήκουγε ή άναποδογεμένη καρήνα, και τί άλλο είναι για κάθε άθροπο ή άγάπη, παρά καράβι πλεούμενο στάνοιχτό, και μιάν ώρην άραγμένο στη στιγμή; Μα είναι καράβι και θάρμενιση. Μήπως δεν το είδαμε κιάλας σπασμένο, κολοθωμένο, να το πάρη ως τόσο και να το φέρη ο Γιάννης, με τίποτα, με δυό βαρέλια, στην άλλη άκρη του Νησιού; Πάντα τους δεν μπορούσανε τα δυό παιδιά μας να καθουσανε μέσα; έχει ο έρωτας δική του ώρα; έχει τη δική της κ' ή άγάπη. Κ' έτσι τους βλέπομε ξέγνοιαστα νανάπαθουσαν. Τι παίραζεις νανάπαθουσαν ή να πορπατούνε γυμνοί, όπως τους είκαμε ο Θεός; Κάλλια, παρά να ζούσανε, ως και το καλοκαίρι, κουβαριακμένοι σε κανέναν τόπο της παγωνιάς.

Η ζέστη τέτοια έφερε στη Μασατιέρα; θήφερε άλλα το κρύο σε καμμιάν άλλη μεριά του κόσμου. Παντού όμως, ό τι κλίμα κι άν έχει, θάλλαξη τον άθροπο ή μοναξιά. Το ξέρουμε πώς και με τί τρόπο άλλαξε το Γιάννη άρχιζε το ίδιο νάλλαξη και τη Μυριέλλα. Τόβλεπε; άφτό άπό τα παραμικρά, κι άπό το πρόσωπο κι άπό το φέριμό της, όχι μόνο τώρα, σαν ζύπνησαν οι δυό τους, σαν κατεβήκανε στο καράβι, σαν καθήσανε να φάνε, με ως κι άπό την καθμερινή τους τη ζωή. Που τάγριο το κορίτσι που τραβιούσανε στην άμμουδιούλα; Πάει άφτό πιά. Δε θα πή πάλε πώς ή Μυριέλλα έπαιζε χωράτβε και γελούσε όλη μέρα. Ξεναντίας. Έμοιαζε σαν πιο ήσυχη, όμως και σαν πιο συλλογισμένη. Το πρόσωπό της το έξυπνο φαινότανε κάποτε σαν κοιμισμένο. Το ύφος της έκείνο το περήφανο, που τόννοιωθε κι άπό το στάσιμό της, άπό τον τρόπο της να βαστάη το κεφαλάκι της άψηλά, το ύφος της το άκατάδεχτο, βέβαια δεν είχε τσακιστή ολότελα, με λές και να χαμήλωνε. Ίσως πρέπει να πιστεύουμε πώς στην έρμιά, της πλάσης το μεγαλειό, που φανερώνεται σ' όλο του το μυστήριο το τρομερό, περιφάνεια δε σηκώνει.

Δε σηκώνει, πώς να πω, μήτε γέλοιο μήτε παιγνίδια, σαν τάχα να τάγαπή ο ούρανός, σα να τάγαπή ή άπεραντοςόνη, να πέφτη πλάκα στην ψυχή μας άπάνω. Τώρα ως και το παιδιάτικο, το παιχινδιάτικο το ύφος της Μυριέλλας πήρε άλλο τρόπο, άλλη χρωματιά. Δε γελούσε ή Μυριέλλα, χαμογελούσε. Κι άλήθεια, τώρα που την είδαμε, σαν ήρθε ο Γιάννης άπό το βουνό, ή Μυριέλλα τον φίλησε γλυκά, γλυκά τον κοίταξε, με δεν άκούστηκε να βγάλη λέξη.

Πολλά συναμεταζύ τους δε λέγανε. Στη μοναξιά, κρυφαλειούσανε πιο έκκολα οι καρδιές, και δεν έχουν άνάγκη άπό λόγια. Τα ξέρουν όλα, πάντα βλέπουνε τα ίδια. Η άλαλιά τους, καταντάει σαν είδος ύφασμα ψιλοψλούτσικο, που κάθε του κλωστήρας ήπάει άπό τον ένκανε στον άλλο, τους σφιχτοδένει μυστικά και ολόσιωπα.

Να μη θάρρούμε ως τόσο πώς ο Γιάννης κ' ή Μυριέλλα το κάανε πείσμα ναπορέβουνε τη συντροφιά. Τόσο λίγο μάλιστα την άπορέβουσανε, που έμοιαζε σα ναχε άλλαξει πρόσωπο κ' ή κατοικία τους. Ο Γιάννης άπό καιρό πιά παραιτήσε τη σπηλιά που καθότανε, προτού φέρη τη Μυριέλλα στα κατατόπια του. Μα ή

Μυριέλλα, λίγο λίγο, ζήτηζε νάρθουνε τώρα μαζί τους και τα ζα. Έρθαν οι κατσίκες, ήρθαν άκόμη πιο πρόθυμα τα σκυλιά του Γιάννη. Μάιντρα σωστή, άγαπημένη μάιντρα, γιατί πιώτερο ίσως κι άπό το Γιάννη τον ίδιο, τα φρόντιζε ή Μυριέλλα τα ζα τους, τα φρόντιζε δηλαδή με κάποια στοργή, με κάποια χάρδια που ο άντρας δεν τα γνωρίζει. Κι όσο περισσότερο άγάπας το Γιάννη, τόσο πιο φιλικά φερνότανε και με δάφτα. Μήπως κανέναν ήάπορήση; Τέτοια είναι ή άγάπη; γυρβεί; άντουθε να παρεχούση τους θησαυρούς της. Μπορεί και κάτι άλλο να γυρβή και για κάτι άλλο να λαχταρή, θέλει κ' ίδια της να παρεχούη άπό την καλοσύνη του κόσμου. Η άγάπη, άκόμη και σαν τραβιέται άπό τους άδιάφορους ή άπό τους κακούς, ή άγάπη θέλει τη μοναξιά, για να βλέπη ο κόσμος τη μοναξιά της.

Έδώ δεν την έβλεπε κανέναν παρά οι συντροφοί τους οι βουβοί. Για τούτο τους χείδε κ' ή Μυριέλλα. Δεν είπαμε πιά πώς είχε την ίδια την όφροσίση σταγρικ τα ζα, τήγριογίδα, λόγου χ. Της άρεζε μάλιστα πολύ το κρέας της κατσίκα. Λοιπόν άφινε να Γιάννη να πηγαίνη στο βουνό, να της φέρη που και που. Τη δυσχεροτούσε μοναχα που εν είτανε τότες μαζί του. Δύσκολο στη μοναξιά να, ή ο καθέναν δαυλειά δικιά του; δύσκολα χωρίζεται άπό το συνηθισμένη, προ πάντα σαν τον άγαπάει. Δύλως να το ξέρη, δίχως να προμαντέψη τότες σε τί θα της χρησίμεβε μιά μέρα, ή Μυριέλλα, ως και στον καιρό έκείνο που ή άγάπη τους ζωντανέβε χαριτωμένα με τα παιχινδία της την άμμουδιά, ή Μυριέλλα λίγο λίγο έπαιρνε τα συνήθεια του Γιάννη. Συνήθειο συνήθειο, γίνεσαι άλλος άθροπος, κι όταν είσαι φιληνάδα, γίνεσαι άπαραλλάχτος σαν το φίλο σου. Έτσι τόπαθε το παιδί μας. Τα σηθήματα και το τρέξιμο είτανε στην αρχή για χωράτ; δεν άργησε να τα κάμη γούστο, να θέλη και του λόγου της να τρέχη και να πηδξ όπως κι ο Γιάννης.

(Στάλλο φύλλο τελειώνει.)

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

—κ Β. Σταμ. Στο γραφείο μας βρίσκατε καθμέρα, άπό τις 3—5 τάπομσήμερο. Όποια μέρα θέλτε, έλάτε— κ. Ίξίωνα. Μάλιστα. Ο μικρός μας διαγωνισμός θα γίνη και τον Σεπτέμβρη. Για τους όρους, κοιτάχτε παρασμένα φύλλα.— Άψυχολόγητο. Λάθος τυπογραφικό ήτανε κι αυτό. Αντι Κο υ ρ τ ι δ η ς οι τυπογράφοι μας ξεφούρνανε έναν άνούπαρχο κ. Κο υ ρ τ ο υ τ ε ι δ η ν παρασυρθέντες φαίνεται, άπό τον Κο υ ρ κ ο υ τ ο μ ι σ τ ρ ι ώ τ η που βρίσκάτανε παραπάνω.— κ. Αεροναύτη. Πεζά ποιήματα δε δημοσιεύουμε, άγκαλά και τα δικά σας δεν είναι πεζά ποιήματα, με άσκιά φουκαμένα μ' άγέρα. Σαν άεροναύτης βλέπετε, που είσαστε! Δε φταίμε μαζί. Του λόγου σας ζητήσατε ε ι λ ι κ ρ ι ν ή κρίση καίτετοις σας δίνουμε.— Σαρδανάπαλο. Η άπατήσή σας, σ' άλήθεια, πολύ Σ α ρ δ α ν α π α λ ι κ ή, να ζητάτε σώνε; καλά να δημοσιευότανε τα ποιήματά μας με με γ ά λ α ψηφιά. Καθώς είδατε, και του κ. Έρμονα τα συνέττα κι όλα τέλλα δεκαπεντασύλλαβα δά και μπρος θά τα δημοσιεύουμε με ψηφιά των 9 στιγμών, γιατί με μεγαλύτερα δεν τα παίρνει ή άράδα του φύλλου. Κ' έπειτα τί έχουν να κάνουν τα ψηφιά; Το ποίημα να ναι καλό και δε χάνει τίποτα κι άν τυπωθή και με των 8 άκόμα — κ. Φωτεινό. Για το περιήρημο βιβλίο του κ. Σκια μάς έτοιμάζει έπιφυλλάδα έ συνεργάτης μας Σπύρος Άναστασιάδης ο ξετινάξας ήρωϊκώτατα στο «Νουμά» τους «ρητορικούς λόγους» του Μιστριώτη και τον «Παραλήγη Κλέωνα». Ίσως άπό τάλλο φύλλο να την άρχίσουμε κιάλας.— Σ' έναν συντρομητή μας. Ξέρете γιατί το «Ν. Άστου», ξαναδημοσιεύοντας ένν άπό τα τελευταία τραγούδια του Λεάντρου Παλαμά, μιμήθηκε τα παρικλεέστατα «Παναθήναια» και δε σημείωσε πώς το πήρε άπό το «Νουμά»; Γιατί λείπει ο κ. Καλαμάνος και τα κοπέλλια του νοστιμεύουσανε τέτοις μικρολωποδύσεις. Χαλάλι τους.